

U stromu

1974

I.

E. D.

Emily! Tak i moje sázka
možná je ztracená, a možná jednou vyjde.
Nepřisáhám na hotovou báseň.
Nevím... Ale ty
ze svých bílých šatů vysvlekla ses věčně
a ve štědré nahotě,
hrdá, přísná,
rozlohou ženy Boha omráčilas!

F. H.

Friedrichu! Ne, neuvěřím
v šílenství, vždyť Diotima,
Diotima byla oním
barevným utkvíváním, v kterém
visel jsi s růžemi!

Vidí tě na kříži; a trpí
sebou, neboť nedovedou
vidět tě, jak lámeš chleby,
prostý, milující, plný
podobností, v kterých dýchá
podoba jediná!

E. B. B.

Elisabeth, básnířko! Je děs,
který tě možná neprochvěl,
ale to není nepoznání,
ale to není pouhý smutek,
neboť (při bolestech ženy!)
jsou nemocní, jež pro jejich
mám Bůh na šílených lanech
i s lůžkem vleče do nebe!

Smrt milenčina

Chtěl jsem žít! A věděl jsem,
že každou smrt by překonala
láska opravdová, která
miluje víc než okamžik,
sebe, ženu... To člověka!
Jsou ale propastné žebříky,
na kterých, vystupňován,
cítil jsem závrať toho konce
a skok dolů, skok labutě!

Láska

Při tiché číši poezie
pletence se uvolnily. Vlas
padal, nedopad. A já,
přiblíživ ústa, poznal jsem
svůj nápoj: víno trpké,
jak žena s nosem do skoby.
Piju – –

Zastavení

Vyznání na housličkách smrti
jednou ti, zmaten, odzpívá.
Pole bílých máků vzedme
podivný smutek divizen.
Na prahu života člověk myslí
na věci poslední: každý pláč
je už teď a každá radost
sní o křižovatkách... Sbohem!
Pláč promyl oči prudkým jasmínem.

Růst

Jsme to my, ty štíhlé kmeny.
Živorodý střed chce v nás
prudkým pnutím po obvodu
vytvořit prostor. Z pozdních krás
tiše se rozezní růstem.
A právě tehdy zasáhne nás blesk
a to, co s nářkem dopadne,
není víc než poražený
dutý strom – –

U stromu

Je noc a jabloň umírá.
A ty bys chtěl život věčný?
Vždyť tak to je... Když v ovoci
vyšlehne obzor a když svítá,
i ty zatoužíš zůstat právě tam.
Kam bys chtěl, proč a *kudy*?

Všemocné, všemocné zrození
drží nás pevně, neboť ví!
Pokora přichází. Záhy
strhne s nás listí šatu
a ostří sněhu, až nazí budem stát,
zavíří tělem pravdomluvně!

Bytí

Copak tady, můj Bože,
se všechno dá jen hmatat?
Copak budu stále těžce
těkat podobenstvím, abych
znejasněl až do kříže
jako Kristus? Nesmím *být*?

Bytí, radost, láska,
to vše je bez důvodu!
Při plném vědomí i já
toužím být bezdůvodný,
tak jako strom a jako sníh,
když padá, padá, padá.

II.

Les

Je léto a listí padá.
Ale strom to nebolí, on ví
a nedlouží a nekrátí se časem.
A vidíš-li tvar i barvu,
kdo vezme ti korunu krále?

Jdu a celé údolí je dole
a všude vidím svou tvář!
To začínám věřit na zázraky
a nic už, nic nechci od života.

Návrat

Uplyne rok a v zapomnění
měkce se věčnost prostírá.
U cesty stojí tentýž keř,
týž a jiný hmyz tu zmírá,
vítr se zachvěl v jasmínu.

Všude ten křestní nadbytek
vodopádu! Stále méně hostem,
znám ozvuk každyčkého kroku,
i cestu znám a alej kolem,
sebe a pramen tam za horama.

V přírodě

Děšť už ustal, ale v lese
stále prší. Tichne zpěv.
Pěšina zarůstá. Teskný dub
sní na prahu života.
Pád listu zvoní na hladině.
Dech je úzký. Příroda,

široká, víc než bez přívlastku,
provoněná *víc* než duše,
kloní se k nám. A lidský stesk,
jak stoupá vzhůru, vidí jen
prostor a snové čerění –

Bdění

Svým jasem chvíle přítomná
zažehla do zpěvu můj les.
Jak mohu pilovat verše?
Těžký mrak ptačího zpěvu
doléhá na srdce, bez lítosti
zrcadlí nadbytek i ztrátu.

Unikáš, bdění! Cesta zpět
je pokorná a stejně krásná.
Potkáváš člověka. Samota
jiskří o čistotu. V ní
ubýváš a vlna středu
omývá břeh, kde usíná...

Podvečerní verše

Když sem padá ono mírné

slunce severu, i on
byl v pokušení sepnout ruce
a poděkovat. Ale kam?

Tady dole miluji
stmívání i po nich jitra
a vím, že věčné vlhkosti
blaženého pařeníště mám
i já ve svém srdci!

Doma

Prostor a čas se neotevře.
V prutech trčí nejsoucí.
Strom se kloní, věčný déšť
padá do květů a hnízd.
Mnohokrát, mnohokrát přejdeš kolem,
ale jen jednou, nadosmrti,
můžeš pochopit, že v nich
žiješ *jednostejnost!*

Klid

Z blankytné hlubiny háje
zní zpěv a nic ho neruší.
Jako by zvláchněl pod tím světlem
každý pohyb! Ani já
tady nejsem, hladké plochy
vábí nás klidem zrcadlení.
A člověk už nejde, zastavil se,
nic nehledá, jen naslouchá.

Život

Jsi *tady!* Ničeho se neboj...
On sám ví, že je krátký,
a nezradí tě, věř!
Všichni *jsou*; tvá duše
vyplňuje prostor, který zbývá,
a ptáš-li se: jsem vůbec?
vítr a pták ti odpoví.

Strom

Tiše a přitom nevyvratně
stojí strom a jeho kořen

pije přímo z jezera. Ten strom
znám a nepoznávám, nikdy

sám jeho kmen neobejmu
a koruna snů i trpkost mízy
pod zem a nad mraky uniká!

* * *

Motýl je vrhán větrem,
pták padá před vichřicí.
Tak každý z nás má sílu
a čas, kdy uzraje.
Mrštný pstruh nehybně spočine:
a jezero ho slyší!

Na jezeře

Všemocné, všemocné je zrození!
Jen ono je, smrt není,
nemá *kudy* sdělit tajemství...
A proč se ptát? Má pramice
plyne zvolna po blankytu
a veslař, když v zamyšlení usne...
Kde je hranice? Kde končí odevzdání?

Nahoře

Obrovské kalichy, jež snad
nepojme duše, vysnil čas
nad horským jezerem s jedinou,
s jedinou lodičkou: zrození!
Ráj hmyzu, utkvívání,
ledabylost převozníka v nás,
matka. Bylo to jak sen.

Jen

Tebe plný, zpěve,
jsem všemu tak blízko!
Tak blízko, že skoro nejsem.
Čím to, že trvám víc?

Hlubší a hlubší je alej,
cesta se ztrácí. V nedohlednu
tepe přítomné srdce.

Nic už nechci, nic!
Jen veslo převozníka – –